

Sluchové postižení obsahuje sociální a kulturní hodnoty přesahující fyzickou absenci slyšení. Proto porozumění sluchově postiženým znamená především porozumění charakteru prostředí, ve kterém vyrůstají, mechanismům sluchového postižení a příčinám sluchového postižení.

Sluchově postižení nemají snížený intelekt, ale mají jazykové nedostatky či jsou jazykově ochuzeni. Přesto sluchově postižení vykazují vysokou míru nezaměstnanosti a z hlediska sociální struktury mají nízký socioekonomický status. Navzdory mnoha cílům a aspiracím rodičů, pedagogů a dalších odborníků tito lidé zůstávají mnohdy handicapovanými (tím není myšleno sluchové postižení) po celý život ve srovnání s jejich slyšícími protějšky.

Oblast výuky sluchově postižených dětí zaznamenala od svých počátků obrovské změny. V posledních dekadách se vzdělávání sluchově postižených dětí dramaticky měnilo, prošlo řadou proudů a názorů. Od 90. let 20. stol. začínají být uváděny do škol bilingvální programy (předávání všech informací ve dvou jazykových kódech, ve znakovém jazyku a mluveném jazyku).

Tento přístup zvyšuje šance dětí na integraci do běžných škol pro slyšící děti a narůstá i počet sluchově postižených dětí, která jsou v běžných školských zařízeních integrována. Šance na zvýšení jejich socio-ekonomického statusu se zvyšují.

Rodiče těchto dětí obvykle museli vynaložit obrovské úsilí, aby se jejich dítě mohlo vzdělávat ve slyšícím prostředí. Nejsou proto ojedinělé případy, kdy rodiče těchto dětí vyhledají pomoc v běžné pedagogicko-psychologické poradně.